

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У 16241/14
30.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Драганом Илчић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца S. M. и M. M. обоје из A., које заступа З. Б., адвокат из Н. С., ул. број, поднетој против тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Н. С., ул. број, ради поништаја закључка тужене број: од године, у предмету враћања одузете имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.01.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.
ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком одбачен је, као неуредан, захтев тужилаца, поднет дана године, заведен под бројем за враћање одузете имовине, односно обештећење бившег власника Е. М..

У тужби која је Управном суду поднета дана године, тужиоци оспоравају законитост наведеног закључка, из разлога што у акту није правилно примењен закон, сматрају да тужени орган није могао своју одлуку да донесе позивајући се на прописе из чл.42. и 43. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, већ да је морао да примењује одредбе Закона о општем управном поступку. У тужби се наводи да тужени орган који води поступак није учинио све што треба да се недостаци отклоне, нити је одредио рок тужиоцима да доставе потребну документацију, већ је преурањено донео одлуку којим захтев одбацује. На тај начин тужиоци сматрају да им је проузрокован губитак права, поготово што на такву процесну одлуку није дозвољена жалба. Истичу да је Агенција била дужна да примени одредбу члана 58. ст.1. и 2. Закона о општем управном поступку, када је утврдила да достављени захтев има формалних недостатака који спречавају поступање по таквом захтеву и да одреди рок у коме би подносиоцима омогућила да отклони одређени недостатак, па тек уколико подносиоци не поступе по захтеву органа и не отклоне недостатке ни у накнадном року, орган закључком може одбацити такав захтев. Надаље, тужиоци наводе да је у конкретном поступку требало применити и одредбе чл.

127. ст.2. Закона о општем управном поступку којим је прописано да је странка дужна да за своје наводе предложи доказе и да их по могућности поднесе, а ако сама странка тако не поступи, службено лице које води поступак позваће је да то учини, а да је ст.3. истог члана јасно одређено да тек ако странка није ни у накнадно одређеном року предложила, односно, по могућности, поднела доказе, орган ће тек тада закључком одбацити захтев. Тужиоци наводе да нису били у могућности да благовремено прибаве и достави сву потребну документацију Агенцији, будући да од Архива Војводине у Н. С., где се искључиво и једино налазе акти о подржављењу, нису успели да прибаве документа у вези са одузимањем непокретне имовине за бившу власницу Е. М., иако је дана поднет захтев за издавање фотокопије докумената. Тужиоци истичу да би прибављањем акта о подржављењу добили и податке о врсти, називу, величини, површини и месту где се непокретност налази, као и бројеве катастарских парцела које су одузете, као и да сама чињеница да су захтев поднели надлежном Архиву представља доказ да су покушали да дођу до исправе која је битна за одлучивање по самом захтеву, међутим, да Архив такав документ није издао до времена када је захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење морао бити поднет, јер је тај рок преклузиван. Сходно свему тужиоци сматрају да овакав пропуст Агенције представља апсолутан разлог за оглашавање предметног акта ништавим, и из наведених разлога предлажу да се тужба уважи, поништи оспорени закључак и тужени обавезе да тужиоцима надокнади трошкове управног спора.

Тужени орган је доставио оригинал списе предмета заведеног у Агенцији за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Н. С., под бројем:, али у остављеном року није дао одговор на тужбу.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС” бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене јавне расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе и списка предмета ове управне ствари, нашао:

- Тужба није основана.

Према образложењу оспореног закључка и стања у списима предмета, правилно је тужени орган одбацио као неуредан, захтев тужилаца за враћање одузете имовине, односно обештећење бившег власника Е. М., дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему, као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд. Ово са разлога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног закључка, утврђено да су тужиоци поднели захтев за враћање одузете имовине дана године, али да је исти у смислу члана 43. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Сл. гласник РС”, бр. 72/11 и 108/14) неуредан, јер исти не садржи обавезне податке о одузетој имовини на коју се захтев односи - врсту, назив, величину, односно површину, место где се непокретност налази, број катастарске парцеле по старом и важећем премеру, изглед и стање имовине у време одузимања, као и да уз захтев није достављен у оригиналу или овереној фотокопији, обавезни докази односно исправа о подржављењу имовине бившег власника. Дакле, како тужиоци уз захтев нису поднели оригинал или оверену фотокопију исправе о подржављењу имовине, нити су навели назив, број и годину службеног гласила у коме је објављен акт

о подржављењу уз конкретно навођење предмета одузимања, што тужиоци тужбом и не споре, то је правилно, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је одбацио захтев тужилаца као неуредан, будући да нису испуњени услови из цитираног члана 42. став 7. Закона о враћању имовине и обештећењу.

Наиме, одредбом члана 42. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС" бр. 72/11) прописано је да захтев садржи податке о бившем власнику-име, име једног родитеља и презиме, датум и место рођења, пребивалиште, односно боравиште у време одузимања имовине и држављанство, односно назив и седиште задужбине (тачка 1.); о одузетој имовини на коју се захтев односи - врста, назив, величина, односно површина, место где се непокретност налази, број катастарске парцеле по старом и важећем премеру, изглед и стање имовине у време одузимања, односно одговарајући подаци за покретне ствари (тачка 2.); о подносиоцу захтева-име, име једног родитеља и презиме, податке о рођењу, пребивалишту, држављанству, јединствени матични број грађана, име, презиме и пребивалиште пуномоћника, односно назив и седиште задужбине, податке о лицу које представља задужбину и лицу које заступа задужбину (тачка 5.); о правној вези подносиоца захтева са бившим власником (тачка 6.).

Одредбом члана 42. став 4. истог закона прописано је да се уз захтев прилажу, у оригиналу или овереној фотокопији, следећи докази: за податке из става 3) тачка 1) и 5) овог члана-извод из матичне књиге рођених, односно умрлих, извод из регистра у коме је задужбина уписана, пуномоћје, а ако подносилац захтева нема стално пребивалиште на територији Републике Србије и пуномоћје за лица овлашћена за пријем писмена, као и други доказ на основу којег се могу несумњиво утврдити тражени подаци (тачка 1.), за податке из става 3. тачка 4) овог члана-исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл. (тачка 3.); за податке из става 3. тачка 6) овог члана-извод из матичне књиге, решење о наслеђивању, извод из регистра правних лица, односно други доказ на основу којег се може несумњиво утврдити правна веза подносиоца захтева са бившим власником (тачка 4.).

Одредбом члана 42. став 7. наведеног закона, прописано је да захтев мора да садржи податке из става 3. тачка 1), 2), 5) и 6) овог члана. Уз захтев се обавезно прилажу и докази из става 4. тачка 1), 3) и 4) овог члана.

Суд је ценио наводе тужбе да је оспорени закључак последица неажурности рада Архива Војводине у Н. С., који тужиоцима није благовремено доставио тражене доказе, али је нашао да нису основани. Ово стога што су тужиоци за подношење захтева за враћање имовине, а са тим у вези и за прибављање свих доказа, имали рок од две године, сагласно одредбама чл. 42. став 1. у вези чл. 40. став 2. Закона о враћању имовине и обештећењу. Према стању у списима, они су документацију која се односи на одузету имовину, коју при том нису ни прецизно описали, затражили од Архива Војводине тек године, иако је преклузивни рок за подношење захтева за враћање имовине истицао године, те је зато без утицаја позивање

тужилаца на непоступање Архива Војводине у ситуацији када је њихов захтев за

враћање имовине неуредан у смислу цитиране одредбе чл. 42. Закона о враћању имовине и обештећењу.

Поред наведеног суд је ценио и наводе тужбе којима се указује да је тужени био дужан да примени члан 58. Закона о општем управном поступку, па налази да ови наводи нису основани. Ово јер је чланом 11. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, прописано да се поступак по захтеву спроводи по одредбама овог закона, те да ће се одредбе закона којима се уређује општи управни поступак примењивати на питања која нису уређена овим законом, а поступак подношења захтева и садржина захтева прецизно су прописани одредбом члана 42. наведеног закона, док је одредбом члана 43. став 1. и 2. тога закона прописано да ће се захтев који не садржи податке из члана 42. став 7. тог закона и уз који нису приложени докази из тог става, одбацити као неуредан.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, али налази да код напред изнетог чињеничног и правног стања ствари, исти нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног закључка.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужилаца за накнаду трошкова спора, обзиром на успех тужилаца у овој управној ствари, па је применом члана 66. и 67. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09) и члана 150. и 153. Закона о парничном поступку, а које одредбе се у управном спору сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.01.2015. године, 15 У 16241/14

Записничар
Драгана Илчић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО/ЦРП